

Finding community in peculiar places

Name: **Degania Laura S**

Gender: **Female**

Country of residence: **Denmark**

Writing language: **English**

Hayati, like many other young Palestinians in Denmark, understands the feeling of not fully fitting in – therefore she doesn't expect me to.

At finde fællesskab de mærkeligste steder

Jeg tog på min første jødiske sommerlejr, da jeg var 19. Året efter – altså i år – deltog jeg i fire mere. Her er en kronologisk opsummering af min sommerlejrssommer 2024: Jeg var leder i Vermont for syv børn på 5-7 år. Jeg var leder i Norge, denne gang som en del af et team på 20 ledere for cirka 90 børn i alderen 10-13 år. I Grækenland var jeg en blandt 350 europæiske jødiske unge i alderen 18-30. I Nigeria var jeg en af 5 ledere for 15 børn på 5-7 år. Jeg er så utrolig taknemmelig for disse oplevelser, for arbejdet på jødiske sommerlejre har hjulpet mig med at finde fællesskaber, der føles som hjem.

En af de smukke ting ved jødiske sommerlejre er, hvor utroligt intense de er. For både børnene og lederne. Jeg oplever sjældent, hvis nogensinde, så mange sammenbrud som på en jødisk sommerlejr. Mine egne såvel som børnenes. Hvis du er interesseret, har jeg lavet en graf nedenfor med mit grædetal for de fire sommerlejre i år.

Sommerlejren i Vermont var min første oplevelse som lejrleder. Kehila (fællesskab) var temaet for lejren – og det mærkede jeg i hver eneste detalje. Følelsen af samhørighed og tilhørsforhold i et rum for læring og vækst sammen. Lejren bestod blot af mig, lejrens koordinator og mine syv skønne børn. Vi tilbragte halvdelen af dagen ved synagogen, hvor vi ledte efter insekter, sang sange og fulgte børnenes kreative idéer til kunst og leg. Resten af dagen tilbragte vi ved åen, hvor vi udforskede naturen.

Denne tilgang til læring og liv i naturen føltes meget velkendt. Nogle af mine bedste barndoms minder er fra, når min mormor og jeg ledte efter insekter i hendes have, blev venner med frøerne ved hendes dam eller gik ture i Bear Mountain. Hele mit liv har jeg fundet små lommer af natur i Danmark, der mindede mig om disse øjeblikke. Den danske natur er så dejlig. Den danske natur er hjem. Lige ved siden af huset, jeg voksede op i, fandt jeg en å gemt i en indhegning til fasaner. Jeg var højst sandsynligt på ulovligt område, men fasanerne lod ikke til at have noget imod det – og det gjorde jeg heller ikke. Sjældent føler jeg mig så åndelig og hel, som når jeg er omgivet af natur.

At få lov til at dele min kærlighed til naturen med disse børn gjorde mig så glad. At se deres nysgerrighed blomstre, når de fik plads og tid til at udforske, var så smukt. Jeg føler mig utrolig heldig over måske at have været med til at sikre, at også de føler sig hjemme i naturen.

Fra Vermont tog jeg direkte til Norge. Temaet for denne lejr var Achim (broderskab/søskendefællesskab). Denne sommerlejr var en helt anden oplevelse. Vi havde planlagt programmet på Zoom i flere måneder forinden, så skemaet var på plads, da lederforberedelsesweekenden kom. Jeg mødte de fleste af mine medledere for første gang, da jeg ankom til Oslo. Jeg opdagede hurtigt, at de alle selv havde gået på denne sommerlejr som børn. To af mine medledere, det sødeste par du kan forestille dig, havde faktisk mødt hinanden her som børn. Selvom alle andre kendte hinanden i forvejen, følte jeg mig aldrig udenfor. Jeg blev straks en del af fællesskabet.

Et fællesskab, hvor jeg så unge piger kæmpe med de samme ting, jeg selv husker, men denne gang omgivet af deres støttende lejr-familie. Disse børn havde noget til fælles, som jeg ikke havde med mine jævnaldrende. De vidste alle, hvordan det føltes at være den anderledes i et ellers homogent dansk samfund. Men de håndterede det tilsyneladende bedre, end jeg havde gjort – måske fordi de havde hinanden. Eller måske fordi de som bybørn i København oplevede mere tolerance, end jeg gjorde i min lille landsby.

Men jeg indså også, at hvis jeg var vokset op et andet sted, ville jeg aldrig have mødt mit smukke fællesskab af børn, der heller ikke passede ind i den danske norm for, hvem vi skulle være. Da jeg var tolv, var mit fællesskab måske ikke jødisk eller typisk dansk, men det var varmt, åbent og føltes som hjem. Jeg kunne være så højlydt, kaotisk og udtryksfuld, som jeg havde lyst til. Jeg blev opmuntret til at fylde plads – som jeg var. Og det, for mig, er, hvad jeg ønsker i et fællesskab.

Og så gik turen til Grækenland. Her blev jeg genforenet med en gruppe piger, som jeg ofte kalder "mit livs kærligheder". Åh, i Grækenland var jeg omgivet af "mine piger". Rigtige pigers piger. Når jeg føler mig nede, kan de altid løfte mig – selv fra den anden side af kloden. Sjældent har jeg haft relationer, hvor jeg føler mig så tryk og accepteret, som jeg gør med disse piger. Vi tilbragte dagene med seminarer, udflugter og afslapning ved poolen. Nætterne tilbragte vi på dansegulvet, med samtaler på værelset og med musik under stjernerne. Selvom dette var den eneste sommerlejr, hvor jeg deltog som deltager og ikke som leder, var det måske den hårdeste. At vide, at dette sjældne og smukke fristed var midlertidigt. Hvert øjeblik, der gik, bragte mig tættere på, at jeg måtte forlade det. Og selvom jeg prøvede at distrahere mig selv fra denne tanke, var det næsten umuligt. Jo bedre man har det, jo mere har man at miste.

Sjældent har jeg følt mig så meget hjemme som med disse piger. Men det er sket før. Da jeg var 12, blev jeg en del af et fællesskab, hvor der var én bestemt pige, der blev en af de vigtigste personer i mit liv. For hendes privatlivs skyld kalder vi hende Hayati. Hayati og jeg har kendt hinanden i mere end otte år nu. Hun kender mig bedre end nogen anden – måske lige bortset fra min søster. Hun forstår mig på en måde, der næsten skræmmer mig. Hun føles som hjem.

Efter Grækenland kom Nigeria. Åh, Nigeria var FANTASTISK! Jeg lærte så meget! Børnene var vidunderlige, naturen var smuk, og igen var mine kollegaer fantastiske. Jeg fik virkelig en tæt relation til de andre piger på lederteamet – både de nigerianske og de internationale. Igen gjorde det mig så lykkelig at opleve skønheden i kvinders venskaber. Selvom vi kom fra vidt forskellige baggrunde, var vi der straks for hinanden. Når vi havde chancen, prøvede mine nigerianske kollegaer at lære mig at danse. Til sidst fik jeg at vide, at jeg næsten kunne twerke! (Jeg gik til dancehall i fire år som teenager, så at kunne "næsten" twerke var måske ikke helt det kompliment, de troede). For resten: jeg tror fuldt og fast på, at traumer sidder i hofterne – så jeg forlod Nigeria med en følelse af heling.

At danse med piger, der får mig til at føle mig tryk, er det gennemgående tema i hvert eneste fællesskab, jeg har været en del af. Vi gjorde det i Grækenland, i Nigeria, og vi gør det til arrangementer i vores fællesskab her i Danmark. Og én gang tidligere gjorde jeg det ofte. Da jeg var 12. Hayati og jeg var de yngste piger i vores kreds. Når vi havde frikvarter, smed vi drengene ud af klasselokalet, rullede gardinerne ned, satte Nancy Ajram på højttalerne og dansede, indtil klokken ringede. De ældre piger elskede at lære os nye trin, og vi elskede at lære af dem. Det var første gang i mit liv, jeg følte mig fuldt ud som en del af et fællesskab uden for min egen familie. Hayati og jeg begyndte at tale som hinanden, jeg spiste hendes mors mad oftere end min egen, og til sidst føltes hendes kultur som en del af min – og min som en del af hendes.

Hvis det ikke allerede står klart: Hayati er heller ikke bare dansk. (Bemærk: både Hayati og jeg er fuldt danske, ligesom vi også fuldt ud er vores andre identiteter. Jeg har svært ved at acceptere, at man kun kan være halvt noget og halvt noget andet. Man er 100% alle sine identiteter. Eller i det mindste burde man kunne identificere sig sådan, hvis man ønsker det). Hayati, en palæstinensisk pige, der flyttede til Danmark fra Syrien som 11-årig, var den første, der forstod og omfavnede kompleksiteten i min identitet, før jeg selv gjorde. Og måske har du aldrig hørt en historie som min før, men jeg lover dig, at den ikke er speciel. Jeg er ikke enestående. Hayati, ligesom mange andre unge palæstinensere i Danmark, forstår følelsen af ikke helt at passe ind – og derfor forventer hun heller ikke, at jeg gør det. Hun forstår frustrationen over ikke at få fri til højtider – for det gør hun heller ikke selv. Og hun forstår, at min identitet ikke kan begrænses til ét sted eller ét folk – for det kan hendes heller ikke. Og det var netop dét, der fik os til at føle os som en del af hinandens hjem og fællesskaber.